

**АЛФРЕД ЛЕМАН, ХАНС
ТАУБЕРТ
БЕРНОД**

Превод от немски: Ивета Милева, 1975

chitanka.info

Когато вдигна клепачи, обилна светлина се впи в зениците му. Той веднага затвори очи. Няма ли да свърши това най-последно, помисли мрачно и поиска отново да потъне в мекия мрак на безсъзнанието. Но в паметта му се връзваше онова последно усещане: светкавица беше експлодирала в мозъка му! Бавно, крачка по крачка, той си припомняше, а въпреки нежеланието си започваше и да проглежда.

Той, Бернод, все още съществуваше: Жан Бернод, натоварен със задачата да провери с малкия модул на въздушна възглавница мястото за кацане, да види дали предвидената равнина ще се окаже и отблизо подходяща да приеме без сътресения техния МАКРОВАЛ–80. Преди всичко без сътресения за местните жители. МАКРОВАЛ можеше да каца навсякъде. Но след това той ще бъде заобиколен от остъклен кратер, а тази планета беше твърде населена, те знаеха това със сигурност. Да, наистина мястото беше подходящо. Западната част на равнината беше пуста до хоризонта. Никакво живо същество, никакви къщи, никакви насаждения, очевидно имаше само оскъдна дива растителност. Бернод беше обърнал модула на север, с лице към една доста висока планинска верига. Тъкмо когато беше вдигнал малко машината във въздуха, светкавицата експлодира в главата му. После всичко свърши. Не, все пак някак трябва да е продължило, защото сега той беше тук, долу. Седнал ли беше? Не чувствуваше тялото си. Краката му лежаха опънати пред него. Нещо голямо, непреодолимо, което усещаше зад себе си, притискаше лопатките на гърба му. Той дръпна ръцете си, опря длани в земята от двете страни на тялото си, за да се изправи. В този момент огнена болка премина като нож по тялото му.

След цяла вечност отново се осмели да вдиша без особено движение на гърдния кош, предпазливо. Много бавно той отпусна глава назад, на облегалката, и лежа дълго така със затворени очи, без да помръдне. Малко по-късно успя да измъкне едно от зелените дражета, които бяха в джоба на коляното му. Пъхна го в устата под маската на лицето си и го глътна. Маската шумно се впи отново в лицето му, покрито със студена пот.

Краката му лежаха все още така опънати, като че ли не бяха част от тялото. Той погледна напред през върховете на ботушите. В далечината се виждаха разпръснати детайли, ламарини с трапецовидна форма, насъбрани с някаква цел. През кръгли, прилежно щанцовани

дупки, които в удължената част на конструкцията ставаха все по-малки, той виждаше небето. Нещата не бяха на местата си. Но когато забеляза встрани смачкани части от сива тапицерия, изведнъж разбра откъде са всички тези неща. Бяха части от катапулта на неговата машина. В този вид той още не беше я виждал.

Болката най-после го поотпусна. Тогава погледът му закръжи наоколо. Малко по-нагоре, точно пред него, се спускаше като от небето тънко въже. Светлината го накара да присвие клепачи, после внимателно повдигна глава, като следеше въжето с очи. Наистина всичко беше така, както помисли. Видя първо още няколко въжета, а най-отгоре висеше тънката прозрачна материя на парашута. Безшумен вятър, който той не усещаше в ниското, издуваше част от нея. Сега чу и мекия шум от допира на металните листове. Парашутът беше се закачил горе в клоните. И все пак, сред тази плетеница от гладки пръти имаше нещо като листа, дори много, доста големи листа, кръгли и сухи, както му се стори. Стъблото, към което без съмнение принадлежаха, той не можеше да види. Не смееше и да се обърне.

Дотук всичко беше ясно. Машината му беше експлодирала. Защо? Въпросът сега нямаше никакво значение. Той се досети какво е станало след това: включване на катапулта, разтваряне на парашута, височината на полета е била достатъчна за това, почти достатъчна. Той не можеше да си представи предварително как би могло да завърши едно приземяване с катапулт. Във всеки случай беше се измъкнал от експлозията. Той погледна системата от ремъци, които минаваха под машината и се събираха в масивен отвор. Дотук нещата бяха ясни. Парашутът беше се отделил автоматично, кислородните бутилки тежаха на гърба му, той отчете по манометъра триста и двадесет, на десния си крак имаше провизии и вода. А преподавателят? Контактът в лявата горна част на крака му зееше празен. Той започна да търси, първо припряно, после по-внимателно, около себе си, дотолкова, доколкото можеше да обхване мястото с поглед. Ясно, трябваше да се прости с преподавателя. Нямаше как. Нямаше и какво повече да умува. Имаше достатъчно други неща за премисляне. А най-малко му се искаше тъкмо сега да мисли. Беше уморен. Другите да мислят за него. Той беше много уморен.

Неочаквано потъва в някаква бездна. Викът не може да се изтръгне от гърлото му, защото той започва да плува доста бавно, надолу, по някакъв силен наклон. Въртящи се огромни колела пламтят в червено и виолетово на фона на непрогледен мрак, свиват се в нажежени до бяло слънца, подредени във вериги, които маркират пътя отляво и отдясно. Всичко това се сменя от приятна мека завеса. Зад нея безформени пространства се съединяват и образуват предмети, които той се опитва да разпознае. Слабо осветени лица на много хора, които се плъзгат покрай него отдолу нагоре. Пред него множеството се разделя на две, вляво и вдясно фигурите преминават като видения покрай него, нагоре, по продължение на безупречно правите вериги на лампите, които далеко зад него се събират в една точка. Той вече чува и приглушеното ръмжене на ескалатора. Метро в Страсбург! Бернод се гмурка с чувството за сигурност в спокойно преминаващия спомен. Ескалаторът го издига на височина сто и шестдесет метра, всеки ден, време, през което той трепти в радостно очакване, защото от другата страна се качва Гизеле. Още долу, в ниското, той ясно вижда как Гизеле изпъква сред тълпата. Стрелват го сиви очи, плуват покрай него. Този миг трябва здраво да се задържи! След това Гизеле наистина минава още веднъж срещу него, хвърля му пакетче с малко лакомство за стомаха или за мозъка. Гизеле и той, Жан Бернод, пътуват заедно нагоре с асансьора. Неочакван прилив на въздух ги плаши, вятърът във височината ги кара да треперят, дърпа ги, защото климатичните особености на техния изкуствен свят не са успели да го обуздаят. Двата са се облекли красиво, за да се харесат един на друг, красиво, но много тънко. Смях. Поглед от въздуха над катедралата. Върхът на самотната кула засиява в червено под лъчите на отиващото си слънце и те отново потъват в живота на града от камък, стъкло, алуминий и музика. Главозамайващо пътуване с метрото, безкрайно изкачване с асансьора, по-малко от минута пътуване сред множеството в покрития, приятно оцветен булевард, покрай редици от разноцветни бляскави автомати за самообслужване, до студентския стол. Закуска на малка масичка заедно с Наташа от Ленинград и двойката от Япония, чиито имена той не може да запомни. Наташа, малка и дребна като Гизеле, с тъмни, кафяви очи. Мълчание. Той чувства как погледът ѝ тежи върху него. Преди клепачите да се спуснат, зад тези тъмни прозорци той среща неща, които го безпокоят, и той не знае дали се изкушава от

желанието да раздвижи тежестта, която се таи там. Всъщност той знае. Ще отиде там, ще се хвърли там, където трябва да изчерпи всичките си сили, за да издържи, ще се втурне в опасността, която изисква мъжество, а не само да се пребориш с вихрите на покрива на града. Въздухът преминава рязко по лицето му.

Беше се появил вятър. Той го събуди. Чу го как свисти горе в клоните. По небето се влачеха единични парцаливи облаци. Бяха сиви, но дъжд, изглежда, нямаше да вали, ако преценката му имаше стойност тук. Той се надяваше облаците да закрийт слънцето и да намалят малко мъчителната светлина. Слънцето все още беше зад гърба му. Дали беше се качило или слязло, той не можеше да каже, затова не можеше и да прецени колко дълго е спал; часовникът му беше спрял.

От мястото, където лежеше, можеше да вижда доста навътре в равнината. Местността беше жълта и кафява, осята с отделни образувания, които трябваше да бъдат дървета и храсти. Нищо друго. В далечината прашното кафяво на почвата се стопяваше в сивотата на небето. И там, където имаше облаци, небето беше повече бяло, отколкото синьо. Стори му се, че в това отношение намери известна разлика в сравнение със земния пейзаж, в сравнение с области, които не беше виждал, но които си представяше, че съществуват и че може би така изглеждат. Всичко беше твърде земно.

Наблизо до него вятърът навеждаше жълти храсти като трева. Съвсем близо, само на няколко метра, се движеше още нещо. Животно?... Малко животно? Всеки път, когато задухаше, вятърът се пъхаше в настръхналите косъмчета на козината. Цветът им беше жълтеникав. Животинчето му напомни морско свинче. Тихо и малко свито то стоеше там, а тъй като вятърът беше започнал да го зарива с пясък, той реши, че е мъртво. „Жертва на моето нашествие тук?“, помисли Бернод. В този момент обаче той забеляза нищожни черни очички, неподвижни и лъскави, които бяха приковани в него. Съвсем близо до хълбоците на животинчето забеляза следа в почвата, вдлъбнатина с формата на полукръг. Едно от предните крачета беше ровило безпомощно в пясъка. Защо?... Защо ли? Животинчето е искало да избяга. Там, където лежеше в момента, силите му бяха свършили. Възможно е някоя от частите на кабината, летяща надолу, да

бе счупила гръбнака му. Бернод преглътна гъстата си слюнка. После се овладя и се зае със своето положение.

Нямаше болки, установи го едва сега. Само изкривеното положение на тялото му го измъчваше. Стисна зъби и се опита да напрегне някои мускули на гърба. В същия момент червена, мълниеносна болка го срязва и го принуди дълго време да остане неподвижен. Но този път не се размина без размишления. Имаше две възможности: да го намерят хората от МАКРОВАЛ или да бъде прибран от местните жители. Всъщност възможностите бяха три. Но за третата въобще не беше нужно да се мисли. Той беше наясно, че от МАКРОВАЛ ще бъде трудно забелязан, ако не маркира мястото си чрез предавателя.

А тукашните жители? В това отношение можеше да има само предположения. Нали бе използвал техниката, с която разполагаше, и интелигентността си, за да избере място, където нямаше обитатели! Всичко се свеждаше до едно и също нещо — той имаше поръчение. А то беше изпълнено едва наполовина. То нямаше да има никаква стойност, преди да бъде съобщено на колегите от МАКРОВАЛ. Предаването на съобщението беше втората половина от задачата.

Той търсеше трескаво възможности, измисляше нови и нови варианти, но те все се оказваха свързани с нещо, което в момента липсва. Накрая разбра, че е излишно да умува. Изчисли с колко кислород разполага, пресметна и времето, за което щеше да му стигне. Резултатът му се видя твърде заплашителен и той се реши на един отчаян опит. Бернод отвори вентила за въздуха и спря притока на кислорода. Мигновено почувствува, че изпада в някакво невероятно състояние, и в този момент забеляза, че ноктите на ръцете му посиняват. Тогава бързо затвори вентила и включи бутилката. После се опита да обмисли методично положението. Значи всичко трябва да става търпеливо, каза си Бернод, избра най-икономичното положение на кранчето и опъна пред себе си ръце, за да наблюдава цвета на ноктите. Всичко беше наред. Погледът му се плъзна встрани.

Морското свинче беше още тук. Сух лист стърчеше от земята близо до животинчето. Поне той го вземаше за лист, докато нашареното в жълто и сиво същество се раздвижи. В този момент погледът му бе привлечен едновременно от ноктите на пръстите, морското свинче и проклетия лист. Полузарито в пясъка, животинчето

се придвижваше сантиметър по сантиметър към настръхналата купчинка козина; той го причисли към насекомите, защото от време на време изпод весело нашареното му тяло се подаваха няколко здрави крачка. А когато Бернод откри, че пясъкът като че ли се люлееше в кръг около ранения му приятел по съдба, повдигаше се и отново се стичаше надолу под подземните действия на още много такива насекоми, той забрави благосклонното си определение за цвета на странното животно.

Ноктите на пръстите му не показаха никакви обезпокоителни признаци. Бернод намали още малко кислорода и с усилие на волята си върна поглед към действието в пясъка. Изглежда те бяха дузини и постоянно стесняваха кръга. Изведнъж морското свинче опъна задния си крак, вероятно все още можеше да го движи. Ноктите му издълбаха същия полукръг като предишната следа. След това животното се отпусна. Пясъчните зрънца, които вятърът навяваше върху главата му, се задържаха върху черните копчета, чийто блясък беше угаснал. Всичко ставаше безшумно и безпощадно бавно. Пясъкът обливаше трупа като с прозрачни вълни. Почти под самата повърхност, откривана понякога от вятъра, гробокопачите очакваха своята плячка. Постепенно купчинката козина потъна в пясъчния водовъртеж. Бернод виждаше как се приближава мигът, в който вятърът ще завее и последната следа от малкия труп.

Опита се да прогони мисълта за това, какво точно става под изравнената повърхност, да и противопостави други мисли, свързани с целесъобразност и хигиена, с фактори, които познаваше добре от Земята и които и там не бяха по-различни. После успя да издърпа тънкия маркуч на бидона за вода от джоба на коляното до устата си. С нежелание изяде една таблетка концентрат, но не се почувствува по-добре. Провери цвета на ноктите си и се загледа в далечния пейзаж пред себе си, допълван от сенките на облаците.

Тъмни равнини преминават една в друга и изтриват последните следи на хоризонта. Тишината ляга над умиращата картина. Тогава идва и друга тишина: бездиханен шум, когато небесното тяло изпрати към облаците първите си снимки и те най-после позволяват да се види долу местността, която от височината прилича на черупка и всеки път,

когато корабът потъне по-дълбоко, тя се разтяга необикновено нашироко, докато брегът престане да се вижда, защото очите се загубват сред многото предмети, които там стават ясни и гладните сетива на мъжете пият, докато се опият от въодушевление. Този свят изсипва пред тях обляното си в слънчева светлина богатство докрай и изведнъж.

Разчленена на хиляди фигури, равнината се разстила пред тях като зелена мозайка, зелена в стотици нюанси, но тук и там, между другото проблясват червени и оранжеви петна, сякаш долу някой има предпочитание към ярките контрасти, а мъжете се поглеждат колебливо, повдигат рамене, защото не разбират смисъла на тези червени точки, защото им липсват земните представи, но играта на цветовете им харесва, особено много зеленото, което те познават.

И навсякъде градове! Те са се разпрострели в равнините, извиват се покрай облени в светлина хълмове и покрай канали; градове, нови и нови градове, като море от тераси, изобретателно разхвърляни, така че да получават всичките лъчи на слънцето. Невъзможно е да се преброят. Много встрани, на запад, в полукръг около жилищните комплекси, блестят сгради, които отразяват светлината като искри, а те смятат, че това са фабрики и производствени цехове, в които жителите на градовете там, долу, произвеждат онова, което им е необходимо, за да живеят, и се учудват на ослепителния блясък на материала, от който са направени тези съоръжения. Най-накрая те разпознават улици, които свързват жилищата със заводите и пулсират от живот; тогава те се прегръщат и се смеят или само се усмихнат, а лицата на някои от тях остават чужди, неподвижни, защото се опитват да прикрият огромното си вълнение. Подредени в безкрайни вериги от сребристи искри, превозните средства се движат от периферията на града в западна посока към индустриалната част, там потокът се разпада от блясък, пред който очите не могат да издържат, а по други пътища той потича на изток, обратно в града. Толкова много живот!

Бернод се ослуша. Чу единствено кръвта си, която биеше в слепоочията. Но веднага след това разбра: те идваха!

Чуваха се светли гласове, бързи и жизнерадостни като гласовете на деца. Смяташе, че може би са трима или пет. Когато обаче телата им

се появиха на ръба на възвишението, се оказаха само двама. Той ги видя съвсем ясно, защото сега слънцето беше дълбоко зад него и светлината му напълно осветяваше двете фигури. Ръстът им му се стори великански. Той прецени, че са високи около два метра, но причината да изглеждат така едри беше масивната структура на гърдния кош, където се събираше цялото тяло. Въпреки непознатия тембър на гласовете им, който той определи като нехармоничен, когато двете фигури приближиха, Бернод реши, че са мъже.

Те не вървяха точно към него, а се движеха ту в една, ту в друга посока. Говореха бързо, когато бяха близо един до друг, или се разбираха с подвиквания в най-висок дискант. От време на време те се навеждаха, за да видят или да вдигнат нещо. Най-после той разбра техните движения: събираха парчетата от катапулта, които бяха разпръснати доста надалеко. Хора?... Да. Сега, когато тези непознати бяха толкова близо, чувството веднага му подсказа, че това могат да бъдат само хора. Той никога не би повярвал, че ще срещне хора на други планети, които така невероятно приличаха на него, на Бернод, човека от Земята. Говорът, начинът на техните движения не допускаха друга мисъл и Бернод веднага свърза присъствието на тези двамата с градувете и онова движение, което беше видял от кораба си. Остри отблясъци преминаваха по фигурите, когато се движеха. Едва съвсем отблизо Бернод разпозна пъстрите цветове на телата им зад този блясък. Струваше му се, че са голи, но покрити с цветен лак.

През това време надеждата, че ще го намерят, се превърна в задача. Трудността на тази задача нарастваше, колкото повече те се приближаваха. Той не успя да подреди мислите си. Въобще не успя да мисли. Съзнанието му беше изпълнено само с припряно бързане, тялото му лежеше неподвижно, а сетивата му бяха свръхнапрегнати. Неочаквано го обзе страхът, че двамата мъже могат да си отидат, без да го забележат. Той събра сили. „Хей!“, извика той, „Хей!“ — и после още няколко пъти. Не го правеше много често, защото всеки път, когато събираше въздух, за да извика, в него избухваше отново болката. С ужас установи особената слабост на гласа си. Потръпна. Те не го чуваха! Ръцете му страхливо заопипваха наоколо, за да намерят камък, да го хвърлят и да ги накара да го забележат. Камъкът отиде на някакви си два метра разстояние.

Тогава една от двете фигури погледна към него. Непознатият повика на висок глас спътника си и двамата се обърнаха. Бернод видя как погледите им минаха покрай него. Разбра, че бяха забелязали парашута, който се развяваше в клоните и се издуваше. Очите им се плъзнаха по стъблото. След това Бернод почувствува как тези погледи най-после го откриха. Хората останаха неподвижни. За него това беше цяла вечност. После тръгнаха към него. Но всичко наоколо посивя: Бернод се бореше за глътка въздух.

Размътените нишки пред очите му се слизаха все по-плътно, а образите на спасителите му, които идваха към него, се разлюляха...

Бернод с мъка се опита да дойде в съзнание. Пред себе си видя тялото на единия от непознатите мъже, който беше клекнал до него. То не беше голо, а покрито с някакво особено плътно прилепнало фолио, което блестеше като лак. По-силно впечатление му направиха обаче множеството бръчки и цепнатини в облеклото на хората, които той разглеждаше толкова отблизо. Бернод започна да оглежда масивната фигура. Реши, че материята, която покриваше телата им, е крехка, износена, изтъняла от употреба и това впечатление дойде някак в дисонанс с лъчезарните картини от техните градове, които бяха попили в съзнанието му.

Недооформени мисли за социалните им взаимоотношения преминаха набързо през главата му. Може би затова той вдигна очи, за да ги погледне в лицата. А те бяха гладки, загорели, оградени от цветното фолио, което покриваше черепите им, така че той не можеше да види коса на главите им. Лицата им му се видяха млади, причината беше може би липсата на брада, а освен всичко той реши, че двамата много си приличат. Чертите им му бяха някак чужди, толкова чужди, че той не можа да прочете в тях нищо за характера на тези хора. Но това бяха човешки лица, с тъмни и широко отворени очи, които го наблюдаваха внимателно. И те гледат и мислят, хрумна му на Бернод. Той изведнъж осъзна задачата си на пратеник. За да им покаже лицето си, свали маската. Веднага усети тяхната миризма. Тя го изненада и му се видя силна, не остра, но не и приятна. Бернод разшири ноздри. Разбираше, че миризмата не е неприятна или отблъскваща. Тя не можеше да се сравни с нищо и възприятието чрез този най-стар, елементарен сетивен орган накара Бернод инстинктивно да почувствува колко чужди са му тези хора. Ах, вие, аз по друг начин си

представях срещата ни, помисли той горчиво. В него се надигна недоволство. Постави отново маската, пое дълбоко кислород и си спомни за най-същественото...

Изненада се от лекотата, с която намери подходящите жестове, за да обясни на непознатите, че трябва да му донесат разпилените наоколо части от неговия катапулт. Мъжете го наблюдаваха остро, размениха бързо няколко думи и започнаха да следят всяко негово движение с очи или с цялата горна част на тялото си. Единият стана и си тръгна.

Бернод впи очи, изпълнени с трепетно очакване, в отдалечаващата се фигура. Когато видя, че непознатият се натовари с няколко от разхвърляните наоколо части, той усети да го обзема чувство на симпатия към тези големи мъже, а очите му се напълниха със сълзи.

Те донесоха всичко, което бяха намерили, и скоро Бернод държеше предавателя в ръка. Микрофончето тихо бръмчеше, контролната лампичка светеше слабо в косата дневна светлина. Бернод почувствува невероятно силно пулсиране във врата, където шнурчето на микрофона притисна артерията. Започна да говори. Съобщи координатите за приземяването на МАКРОВАЛ — предпазната дистанция, своята авария и предполагаемите си координати, няколко думи за състоянието си.

Непознатите гледаха устата му. Говореха помежду си по своя припрян начин с детински високи гласове, приближиха ушите си до устата му. Бернод потърси лицата им и като премълча липсата на кислород, повтори координатите за приземяване на кораба. Ръката му се разтрепери, когато изключи предавателя; той се опита да скрие и това от очите на непознатите.

Бернод се стегна. Пое дълбоко дъх, преглътна надигащата се болка и посочи с ръка гърдите си и автоматичния индикатор на дихателния апарат. Едва сега забеляза колко силно се движат гърдите на тези великани, когато дишаха. Той им показва променения цвят на ноктите си, когато пое от техния въздух без маска, и се опита по друг начин да им обясни смисъла на бутилките, прикрепени на гърба му. Направи точка с пръст в пясъка, около нея очерта две концентрични окръжности. На вътрешната окръжност постави две точки, а на външната — шест. След това се опита да прочете по лицата на

непознатите дали са го разбрали. Те го наблюдаваха внимателно, но лицата им не трепваха. Бернод направи редица от шестнайсет вдлъбнатини в пясъка. Потърси ръката на един от мъжете, която окачества като твърда, топла и суха и която мъжът предостави без съпротива. Той свали ръката надолу, а когато непознатият с готовност опъна средния си пръст, Бернод постави този пръст във всяка от шестнайсетте трапчинки. После изтри рисунката. Мъжът погледна Бернод в очите. След това започна сам да рисува редица от точки. Когато направи шестнайсет, спря. Сега Бернод изтри модела на атома на кислорода. Другият човек го нарисува правилно в пясъка пред краката си. Бернод въздъхна с облекчение.

Чрез рисунки в пясъка и подходящи жестове непознатите дадоха да се разбере, че Бернод трябва да тръгне с тях, а той се опита да им обясни състоянието си. Реши, че са го разбрали, но не прочете нищо подобно в неподвижните им строги лица. Тогава един от мъжете слезе от височината и след няколко минути се върна с прозрачен съд, пълен с мътна течност. Той отпи и постави съда съвсем близо до Бернод. Мъжът посочи маската на Бернод и кислородните бутилки. След това повтори в пясъка рисунката с шестнадесетте точки и модела на атома. Непознатите дълго гледаха Бернод в лицето, разтвориха ръце и си тръгнаха с бързи, големи крачки.

Бернод гледаше след тях, докато се загубиха зад хълма. Бодростта му угасна, мислите не се подчиняваха вече на волята му. Чувствуваше се изтощен и смазан. Прокара лепкав език по изпръхналите си устни. Известно време лежа така спокойно, после включи предавателя и повтори съобщението. Пи малко вода от бидона и насили волята си за няколко хапки концентрат. Докато дъвчеше, очите му следяха слънчевите лъчи, които се спускаха сега откъм гърба му почти хоризонтално над равнината.

Далечината засия в нови цветове, а сенките на малките хълмове наоколо се изпълниха с хладна синина. Изведнъж на няколко метра от себе си той забеляза слабо движение. Стичаше се пясък. Дълго време не се случи нищо повече, докато недалече от мястото, където лежеше, част от повърхността се надигна, приближи се към него с няколко сантиметра и отново потъна. Бернод се взираше с широко отворени очи в пясъка край себе си, чиито вълни все по-неумолимо изпъкваха. Тук-там пясъкът се движеше. Дотолкова, доколкото можеше да обърне

глава, движението се извършваше в кръг, центърът на който беше самият той. Бернод преглътна. Езикът му лепнеше на небцето. Той си спомни за последното трепване на онова малко, космато животинче, което той толкова ясно беше видял, преди да бъде разкъсано под повърхността от онези противни хлебарки. Трябва да бяха стотици, стотици от тези ровещи, страхуващи се от светлината гадини; сега те го дебнеха като център на своя кръг и чакаха. Той отвори широко очи и реши да бодърствува. Мислеше напрегнато за непознатите хора, убиваше времето си с обстойни изчисления на запаса от кислород, който сега бързо намаляваше, повтори съобщението си, продължи смътно да се надява и усети, че започва да замръзва. Дневната светлина угасна. Благодетелни сенки скриваха от погледа му постоянното стесняване на кръга и стичащия се пясък. Той не чувствуваше вече никакви болки и потъна в нощта...

Светът пред него се затваря в черно. С трясък пада завесата. Той единствен е от тази страна на стената, сам, изключен от света. Трясъкът набъбва. Железницата в метрото на Страсбург. Към мензата, към Наташа с изпитателните очи! Но влакът профучава край него. Безкрайно боботене. Сякаш вагон след вагон трещи над нето. Но той остава. И отдалечаващото се свистене остава като следа на празното небе. Не! Небето не е празно. То принадлежи на техния кораб, на техния МАКРОВАЛ! Ето там горе, над него, той прави силна дъга. В далечината замира шепотът му. Той чува ясните им гласове. Хиляди светлини. Сега ги вижда. Те летят към него, добиват исполински размери и са толкова много, тези великани. Стена. После те се навеждат над него, той чувствувва огромните им ръце по тялото си и изведнъж се появява една бяла, блестяща топка. Изпълнен с доверие, той вдишва живителен въздух от кълбото. Хиляди очи са отправени към него. Оставят го да пие, да пие, да пие... Тежестта на тялото пада от него. Каква победа — да се измъкнеш от центъра на този противен кръг! Пясъкът се извива под ровещите крака на хиляди паяци, но в средата на пясъчния водовъртеж те няма да го намерят, нищо няма да намерят тези, които биха могли да го погребат, за да се отдадат на противното си занимание под гладката повърхност. Той лети, без да има болки, без да желае да се движи. Те безшумно отлитат над

равнината, която се източва жълта и кафява покрай тях, но след това ги залива радостна зеленина от земни насаждения, зеленина в толкова много нюанси и огнена червенина от потънали в цвят огромни хълмове, които припламват в светлината на утрото. Облян от това цветно море, Бернод се усмихва. Колко просто се решава загадката на червените петна. Той слуша детинските гласове на приятелите си, с които те поздравяват в далечината силуета на терасовидния град, на града, чиято поява той и неговите приятели бяха посрещнали вече със същата радост от въздуха, а сега той им обещаваше топлина и безопасност. Той гледа смълчан неподвижните лица на непознатите си спасители, най-после израженията им се променят и той разпознава някои от спътниците си от МАКРОВАЛ. До себе си усеща топлината на Наташа, изпитателният ѝ поглед тежи над него. Те летят, летят в синевата на топящия се хоризонт...

С доволна усмивка на бледото лице се отпуска главата на Бернод. Пръстите му се забиват в пясъка, който оживява край него. Вятърът тихо издува остатъка от парашута в клоните над него. Парцаливите метални листове прошумоляват и пречупват в хиляди багри безмилостното слънце...

Безкрайно дълга стена от прах, опъната като по конец, разкъса еднообразието на степта. Само първата от колите на въздушна възглавница разпръскваше във всички посоки уловените лъчи на ранното и въпреки това щедро слънце. Блясъкът на идващите в редица след нея се задушаваше в праха, защото слънцето тук винаги прогонваше вятъра. Като разпръсваше облаци от изпарения, високи колкото къща, първото превозно средство от колоната спря пред едно възвишение. Камбаната от прах ставаше все по-голяма и само за секунда тя погълна целия конвой, чиито коли с точни маневри се нареждаха плътно една зад друга. Преди още да се разпръсне, облакът изхвърли група едри фигури. С големи скокове те се втурнаха нагоре по хълма. Те носеха със себе си няколко големи балона, които излъчваха режещо бели отражения като снопове искри, и засенчваха всичко цветно.

Групата бързаше към необичайно окиченото дърво, край което се виждаха купчина метални части. Очевидно ламарината не беше

позната тук, а небето прозираше през ред щанцовани дупки. Щом стигнаха целта си, съществата спряха. Застанаха в кръг до дървото и тези, които носеха балоните, оставиха товара си, защото той изведнъж беше загубил смисъла си. Те стояха задъхани и погледите им бяха отправени към пясъка в центъра на кръга. Той се стелеше празен и изравнен под краката им. Не, не беше равен! Нежни линии браздяха още повърхността и очертаваха една спирала. На равномерни извивки вълните тръгваха от един център, който беше малко по-ниско от тяхното ниво, или свършваха там, сякаш земята беше застинала в лепкав водовъртеж. Мъжете вдигнаха бавно очи от следите в пясъка, чието значение те познаваха, и погледнаха в далечината на запад.

Близо до хоризонта се люлееше един странен розов облак. Те знаеха, че през нощта в пустинята беше се изправил огнен стълб, като че ли звезда беше паднала от небето. После те се обърнаха към натрупаните останки, взеха внимателно металните парчета, започнаха да ги обръщат в ръцете си и да ги разглеждат съсредоточено с неподвижни лица. Много бавно групата тръгна надолу към колите. Някои погледнаха към розовия облак в далечината на запад, други гледаха предметите от редкия материал, които бяха намерили там горе до дървото и които носеха сега грижливо в ръце...

Публикувано в алманах „Спектър’75“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.